

Sygn. akt V **GC 1626/18 upr**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejski
Protokolant:	Stażysta Jowita Stafiej

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Wydawnictwa (...) Sp. z o.o. w G.-D.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w M.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w M. na rzecz powoda Wydawnictwa (...) Sp. z o.o. w G.-D. kwotę 3468,60 zł (trzy tysiące czterysta sześćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 06 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1017 zł (tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 1626/18 upr

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego z dnia 20 marca 2019 r.

Pozwem z dnia 9 marca 2018 roku powód Wydawnictwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – D. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwoty 3.468,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwany zlecił powodowi publikację reklam w wydawanych przez niego lokalnych tygodnikach (...) i (...). Powód spełnił swoje świadczenie i wystawił trzy faktury VAT, jednakże pozwany nie uregulował należności. Pozwany nie odpowiedział również na wezwania do zapłaty z dnia 5 kwietnia 2017 r. i 18 maja 2017 r. Ponadto w korespondencji mailowej między pracownikiem powoda a pracownikiem pozwanego strona powodowa próbowała rozwiązać spór w sposób polubowny.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu V Wydziale Gospodarczym wydał w dniu 26 kwietnia 2018 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. w ustawowym terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zaprzeczył, jakoby doszło do zawarcia między stronami umowy na ogłoszenia objęte fakturami dołączonymi do pozwu. Pozwany przyznał, iż strony prowadziły rozmowy w tym zakresie, jednakże nie doszło do uzgodnienia warunków umowy, w szczególności zakresu ogłoszenia. W ocenie pozwanego strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu na okoliczność, iż strony zawarły umowę, tj. uzgodniły wszystkie warunki dotyczące ogłoszeń. Zdaniem pozwanego powód zamieścił ogłoszenia samowolnie, przed ustaleniem przez strony warunków umowy, nie przedstawiając projektu ogłoszenia do akceptacji. Ponadto pozwany podniósł, iż powód spełnił świadczenie niezamówione i nie może domagać się za nie zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 lipca 2016 roku powód Wydawnictwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – D. zawarł z pozwanym (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. umowę, zgodnie z którą zamawiający (pozwany) zamówił publikację 300 modułów reklam w wydawanych przez powoda lokalnych tygodnikach (...) i (...). Zapłata za publikację reklamy miała następować po emisji każdej pojedynczej reklamy. Osobą działającą w imieniu pozwanego był P. L..

(dowód: umowa zamówienie – k. 73; zeznania świadka M. W. – k. 97v-98)

Strona powodowa spełniła swoje świadczenie i wystawiła łącznie 7 faktur VAT. Pozwany uiszczył po terminie należności wynikających z 4 faktur, zaś nie uregulował należności wskazanych na fakturach: fakturze VAT (...) z dnia 26 października 2016 r. w kwocie 1.107 zł, fakturze VAT (...) z dnia 16 listopada 2016 r. w kwocie 1.180,80 zł oraz fakturze VAT (...) z dnia 23 listopada 2016 r. w kwocie 1.180,80 zł.

(dowód: faktury VAT – k. 12-14; strony tygodnika (...) nr (...) z widoczną reklamą pozwanego – k. 15-16; strony tygodnika (...) nr (...) z widoczną reklamą pozwanego – k. 17-18; strony tygodnika (...) nr (...) z widoczną reklamą pozwanego – k. 19-20; strony tygodnika (...) nr (...) z widoczną reklamą pozwanego – k. 21-22; strony tygodnika (...) nr (...) z widoczną reklamą pozwanego – k. 23-24; strony tygodnika (...) nr (...) z widoczną reklamą pozwanego – k. 25-26; zeznania świadka M. W. – k. 97v-98)

Wobec braku uregulowania należności wynikających z powyższych faktur VAT w terminie, powód wystosował do pozwanego w dniach 5 kwietnia 2017 r. i 18 maja 2017 r. wezwania do zapłaty. Ponadto w korespondencji mailowej między pracownikiem powoda M. W. a pracownikiem pozwanego P. L. strona powodowa próbowała wyegzekwować dług i rozwiązać spór w sposób polubowny. Strona pozwana nie dokonała płatności, a wezwania pozostały bezskuteczne.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 18 maja 2017 r. – k. 30; wezwanie do zapłaty z dnia 5 kwietnia 2017 r. – k. 31; wydruk wiadomości e-mail z dnia 13 stycznia 2017 r. – k. 27)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową oraz w oparciu o zeznania świadka M. W.. Sąd za wiarygodne uznał dowody w postaci dokumentów, bowiem nie budziły wątpliwości Sądu, a strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka M. W., bowiem były jasne, spójne i wyczerpujące. Ponadto pozostawały w zbieżności z pozostałym materiałem dowodowym przedstawionym przez stronę powodową. Świadek potwierdził, że strony zawarły umowę na emisję 300 modułów reklamowych w tygodnikach wydawanych przez powoda, a wszystkie ustalenia dotyczące rodzaju i publikacji ogłoszeń były dokonywane między M. W. a P. L.. Świadek

ponadto wskazał, iż wszystkie reklamy były zaakceptowane przez przedstawiciela strony pozwanej, a świadczenie powoda zostało wykonane w całości. Z kolei pozwany dokonał płatności po terminie należności wynikających z czterech faktur, zaś do zapłaty pozostaje kwota dochodzona pozwem z tytułu trzech pozostałych faktur.

Sąd co do zasady nie dał wiary zeznaniom świadka P. L., bowiem nie znalazły one potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Świadek zeznał bowiem, że nie podpisał wiążącego zlecenia, a jedynie intencjonalne zlecenie na przyszłość, w którym nie było żadnych istotnych postanowień umownych. Pozostaje to w sprzeczności z dokumentami przedłożonymi przez stronę powodową, a zwłaszcza z umową z dnia 13 lipca 2016 r., na której widnieje podpis P. L. jako osoby upoważnionej do reprezentowania zamawiającego (pозwanego). Umowa ta zawiera wszystkie postanowienia należące do essentialia negotii. Wątpliwości Sądu co do wiarygodności zeznań świadka budziły także jego twierdzenia, iż w zasadzie nie pamięta, za które ogłoszenia dokonano płatności, które z nich były zlecane powodowi ani które faktycznie ukazały się w prasie.

W niniejszej sprawie kwestią sporną pozostawał obowiązek zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 3.468,60 zł. Powód wskazywał, iż pozwany zlecał mu publikację reklam w wydawanych przez Wydawnictwo (...) lokalnych tygodnikach (...) i (...). Powód spełnił swoje świadczenie, jednakże nie uzyskał płatności za należności wynikające z trzech faktur VAT. Z kolei strona pozwana zaprzeczyła, jakoby doszło do zawarcia między stronami umowy na ogłoszenia objęte fakturami załączonymi do pozwu. Pozwany podnosił ponadto, iż powód zamieścił ogłoszenia samowolnie, przed ustaleniem przez strony warunków umowy. Tym samym powód spełnił świadczenie niezamówione na własne ryzyko i nie może domagać się zapłaty za takie świadczenie.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Strona powodowa bowiem wykazała roszczenie tak co do zasady, jak i wysokości. Przedłożone przez powoda dokumenty, jak również zeznania świadka M. W. potwierdziły, że strony były związane umową na publikację ogłoszeń w tygodnikach wydawanych przez powoda. Nie ulegało również wątpliwości, że przedstawiciel pozwanego P. L. zlecał powodowi publikację reklam za umówionym wynagrodzeniem. Bezzasadne pozostają tutaj twierdzenia strony pozwanej, jakoby P. L. nie był umocowany do zawarcia przedmiotowej umowy. Bowiem jak wynika z zeznań świadka M. W. oraz umowy z dnia 13 lipca 2016 roku, P. L. był jedyną osobą, z którą pracownik powoda kontaktował się z ramienia strony pozwanej i to on podpisał powyższą umowę. Ponadto zarzuty strony pozwanej wskazujące na brak skutecznego zawarcia umowy nie znalazły potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych. Z dokumentów przedstawionych przez powoda, tj. faktur VAT, korespondencji mailowej i wydruków z tygodników (...) i (...) jednoznacznie wynika, iż strona powodowa spełniła swoje świadczenie zgodnie ze złożonym zamówieniem, a po stronie pozwanej pozostaje obowiązek zapłaty należności określone w trzech fakturach VAT. Ponadto strona pozwana przyznała, iż uregulowała należności z niektórych faktur, co potwierdza okoliczność współpracy istniejącej między stronami.

Nieuzasadnione jest tutaj także twierdzenie strony pozwanej, iż nie wie, które z zamówionych ogłoszeń faktycznie się ukazały i nie ma obowiązku sprawdzenia, czy doszło do realizacji umowy ze strony powodowej. Należy tutaj mieć na uwadze treść przepisu art. 355 § 2 k.c. określający obowiązek dochowania należytej staranności dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Budowa wzorca należytej staranności na tle powyższego przepisu oznacza, że staranność wymagana w stosunkach danego rodzaju będzie musiała być uwzględniana w odniesieniu do wiedzy, doświadczenia i umiejętności praktycznych, jakie wymagane są od przedsiębiorcy podejmującego się określonej działalności. Obok fachowych kwalifikacji od profesjonalisty wymaga się też zwiększonego zaangażowania w podjęte działania przygotowujące i realizujące świadczenie, czyli większą zapobiegliwość, rzetelność i dokładność w działaniach dłużnika (zob. M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 353–626. Wyd. 2, Warszawa 2019, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 8 marca 2006 r., I ACa 1018/05, niepubl.). Mając na uwadze powyższe rozważania, należy stwierdzić, że pozwany jako profesjonalny podmiot prowadzący działalność gospodarczą powinien każdorazowo dokonywać weryfikacji realizacji zamówienia i zgłaszać ewentualne zastrzeżenia stronie powodowej. Pozwany bowiem, chcąc zakwestionować konieczność zapłaty za poszczególne ogłoszenia, powinien był już na etapie składania zamówień i ich realizacji dokonać sprawdzenia, czy rzeczywiście ukazały się te reklamy,

których publikację zlecał powodowi. Zaniechania w tym zakresie nie mogą stanowić okoliczności usprawiedliwiającej pozwanego właśnie z racji wymagania podwyższonej miary staranności w działaniach.

Należy tutaj wskazać, iż to na stronie pozwanej ciążył obowiązek wykazania, iż nie doszło do skutecznego zawarcia umowy. W myśl art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, gdyż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPIUS 1998, nr 21, poz. 643; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695). W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie pozwany nie sprostował ciężarowi dowodu dla wykazania zasadności swoich twierdzeń.

Mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, Sąd uznał roszczenie powoda za zasadne w całości. W związku z tym Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz powoda Wydawnictwa (...) Sp. z o.o. w G. – D. kwotę 3.468,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach orzeczono w myśl art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie terminy wymagalności wystawionych przez powoda faktur VAT przypadały na 26 listopada 2016 r., 17 grudnia 2016 r. i 24 grudnia 2016 r., jednakże powód żądał zasądzenia odsetek od dnia 6 kwietnia 2017 roku. Sąd uznał za zasadne żądanie powoda w tym zakresie i zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie stroną przegrywającą proces w całości był pozwany i to on winien zwrócić powodowi poniesione koszty procesu. Do niezbędnych kosztów postępowania w niniejszej sprawie należy zaliczyć opłatę sądową od pozwu w kwocie 100 zł, a także koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 900 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Łączne koszty postępowania wyniosły zatem 1.017 zł.

ZARZĄDZENIE

- 1) odnotować,
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
- 3) zwrócić pozwanemu kwotę 100 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki (k. 57),
- 4) przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.